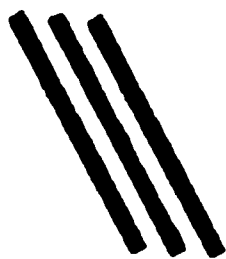

P. KASSIAN KARG, O. M. CAP.

SVĚT
NEZNÁMÝCH
DIVŮ

VE ŠKOLE SPASITELOVĚ

III. DÍL

JEDINÝ AUTORIZOVANÝ ČESKÝ PŘEKLAD

**CVIČEBNICE
VNITŘNÍHO ŽIVOTA**

P. KASSIAN KARG, O. M. CAP.

SVĚT
NEZNÁMÝCH
DIVŮ

VE ŠKOLE SPASITELOVĚ

III. DÍL

Jediný autorisovaný český překlad

No 14.513

IMPRIMATUR

Olomucii, die 3. Septembris 1928

Josephus Vyvlečka

Præses a. e. Consistorii

**„Blahoslavení, kteří lačnější a žízní
hlubokém pochopení Božích myšlenek.“**

„Kdo můžeš pochopiti, pochop!“

(Matouš 19, 20).

PŘEDMLUVA

Mnohý čtenář se bude diviti, že ve třetím svazku mluvíme ještě o začátcích. Je tomu tak: Jsme stále ještě na počátku pravého vnitřního života. „Co přijde dále?“ Látka, o níž se jedná v tomto svazku, náleží ještě k základům. Potvrdí se nám opět, že vpravdě vnitřních duší je málo.

Chtěl bych míti tisíc hlasů, abych mohl volati k duším, omámeným adventisty, Armádou spásy a j. — a bývají mezi nimi i křesťané dobré vůle — : „Vše, co vás jinde uchvacuje, naleznete u nás též, a ještě tisíckrát krásnější.“

Obracím se ke všem apoštolským duším a prosím naléhavě :

Vypravujte všem lidem dobré vůle o tomto nádherném světě divů, hlásejte jim jej, ať vše prožijí. I řeknou potom : „Skutečně! Dosud jsme nežili. Teprve nyní chápeme krásu křesťanství. Budeme za ně bojovati.“

Přátelé! Miliony dnešních křesťanů — i protestantů — čekají na toto radostné poselství, na něž naši tuctoví katolíci i křesťané dávno zapomněli.

Láska Spasitelova, kterou přijmete do svých duší, ať stvoří ve vás i v jiných nový svět. Přátelé!

**Hleďte to uskutečniti a stanete se jinými lidmi.
Získáte tak více než všechny Armády celého světa.**

Na svátek Navštívení P. Marie 1925.

SPISOVATEL.

PŘEKVAPENÍ

Uvedli mne jako hosta do salonu, přijali co nej-srdečněji a vlídně přinutili usednouti.

Žasnu nad jemnou pozorností, nad úsilím připraviti mně radost. Táži se neustále: „Jak to, že já, který jsem přišel jako s nebe spadlý, nalézám vše připraveno jako pro očekávanou návštěvu? Ve váze vonné květiny, na stole sněhobílá pokrývka a jiné věci.“ A dostává se mi vysvětlení: „Tušili jsme, že vás dnes potkáme; uvedli jsme vás k nám, abychom vám též jednou osvědčili svou vděčnost a připravili vám

PŘEKVAPENÍ.“

Jak jsou někteří lidé dobří! Ale zcela jiný a mnohem lepší je Spasitel.

A MNOZÍ TOHO NEVĚDÍ!

Děkuje srdečně za milé překvapení, rozloučil jsem se potěšen a v duši obšťastněn láskou dobrých lidí a myslil jsem si :

„Jen zřídka, zřídka potká někoho taková radost, taková pozornost, takové překvapení. Jen málo lidí je tak srdečných, milých a pozorných, bez přetvářky.“

Již před čtvrthodinou chtělo se mi utéci ze salonu bez rozloučení, se zmatenou hlavou a tlukoucím srdcem, aspoň do některého z vedlejších pokojů — chtělo se mi býti sám, docela sám.

Byl bych se vschl na kolena a skryl hlavu do dlaní. Jedna myšlenka mi nešla z myslí :

„SPASITEL JE POZORNĚJŠÍ NEŽLI, VŠICHNI DOBRÍ A ŠLECHETNÍ LIDÉ DOHROMADY.“

Tak mnohý člověk zasluhuje tiché předhůzky : „Jak jsi mohl NA TO zapomenouti?“

Vidím v duchu miliony křesťanů, kterak jdou životem nevýalovně lhostejně. Volám k nim :

„ŘEKNĚTE MI, JAK TO, ŽE VŮBEC NEVÍTE, JAK DOBRÝ A POZORNÝ JEST JEŽÍŠ ?“

Tato otázka, toto doznání vniká mnohým hluboko do duše jako palčivá výčitka, takže i oni odcházejí ze svého „salonu“ do skrytého koutku a vrhají se na kolena, vyznávající :

„NIKDY JSME JEŠTĚ NEMYSLELI NA TO, ŽE

NÁS JEŽÍŠ POZORNOSTMI VŠEHO DRUHU DO-
SLOVNĚ ZASYPÁVÁ.“

Děti světa by se nám proto vysmály a považo-
valy by nás za blázny. Ale k tomu nedojde. Ukry-
jeme toto drahé tajemství jako poklad na dně řeky.
A kdyby nás svět považoval za blázny — co z toho?
Nám stačí, že věichni, kteří šli touto cestou a za-
řídili podle ní zcela vážně svůj život, STALI SE
NEVÝSLOVNĚ ŠTASTNÝMI; JAKO NIKDY PŘED
TÍM.

V mnohých velkých městech přestoupili k ad-
ventistům, a k Armádě spásy často právě lidé dobře
smýšlející a ideální, kteří však neznali pokladů své
katolické víry a téměř ji prodali za třicet stříbrných
— mnozí dokonce za čočovici.

Nemá to smutné?

A ještě smutnější je, když při velkých agitač-
ních táborech těchto sektářů polovička přítomných
katolíků řekne, že HLEDÁ Boha, a teprve přísahou,
vynucenou od těchto bludařů, dá se pohnouti ke
slibu, že svůj život opravdu polepší.

Ačkolí měli kněze i zpověď (adventisté obojí
potírají), nevzchopili se, vlastně nedovedli se vzcho-
piti, žili jako pohané. Tím je vše vysvětleno. Právě
kněžství a zpověď jsou z největších důkazů lásky
Spasitelovy — ale mnozí pro několik broušených

skláček odhodili drahokamy a přešli do jiného tábora. A TO JE TO NEJSMUTNĚJŠÍ.

Proto bych chtěl volati tisícerými hlasy do těchto zástupů: „Vizte přece poklady naší církve! Vaše hledání Boha se změnilo v život z Boha, jakmile se mu přiblížíte.“

Ani všichni zbožní a dobří nenalezli dosud **DOKONALÉ RADOSTI**, protože si nevšímali pozornosti Spasitelových. A jaká by to byla teprve radost, kdyby i povolání vůdcové pracovali přesně podle tohoto programu — jaká bezmezná radost na tyto poklady ukazovati, jim vyučovati, přetvořovati duše, vésti je, pozorovati ve zpovědi a při vedení, jak tyto ztákané a obrácené duše se otvírají slunci božské lásky jako květy a samy se snaží šířiti toto štěstí a obětovati se zájmům Ježíšovým. Jaká radost pozorovati, jak spřátelené duše navzájem se rozohňují a neustávají; až se mnoha velkým i malým duším rozhoří zrak. A ten se jistě rozhoří úvahami o pozornostech Spasitelových.

Tato stať patří tak nezbytně ke křesťanství jako radost a sluneční svit k opravdovému mládí.

Proto, přátelé, neustávejte, až všichni lidé dobré vůle poznají toto svaté tajemství. Z nově přetvořených duší vyvinete potom takovou sílu víry a oběti, jakou budete chtít: vychováte tak horlivé apoštoly,

ochotné obětovati všechno, i sebe, ochotné prokázati úřadu kněze každou službu, vychováte mučedníky, duše „ode dneška za každou cenu čisté“.

To vše pro Ježíše, který nás zahrnuje pozornostmi všeho druhu. — — —

Klesáme na kolena a voláme hluboce dojati:

„Pane, toho jsme dosud nevěděli!“

HODINA V BETANII

Bohu díky, jsou ještě duše, toužící po spáse a poučení. Tyto zvu do Betanie, aby se učily u nohou Ježíšových.

Jako kdysi Maria, sestra Lazarova, chceme i my naslouchati tajuplným slovům Páně. Vůdkyní bude nám dívka, jež se náhodou jmenuje Marta. Pová nám, jak dovede v dnešní době využití toho, co vyslechla v Betanii. Všimněme si při tom jejího vznešeného, vskutku královského smýšlení.

Později promluvíme zevrubně o duši mužné.

* * *

Marta jde ráno do kostela. Tam vidí všechno slavnostně osvětleno. Myslí si: „Jak je to krásné, můj Ježíši!“ Dnes smí jíti ke stolu Páně. Cítí, kolik milostí proudí do jejího srdce ve sv. přijímání.

Hned jí napadá myšlenka: „Děkuji ti, můj Ježíši; je to tvoje velká pozornost, že mne tak nezaslouženě zahrnuješ svou milostí.“

Marta přichází domů, kdež jí matka připravila dobrou snídani. I musí živě vzpomínati dobrodiní Božích: Ježíš mi dal tak dobrou matku. Toť jeho neustálá, velká pozornost. Ježíš mne miluje jako zřetelníci svého oka. Mohla jsem se naroditi jako černoška, ale On věděl, že bych jej potom nemohla tak milovati, že bych jej nesměla tak milovati jako teď.“ — Potom jde Marta do obchodní školy. Jde nádhernými sady, vidí krásné květiny, plna radosti pohlíží v hlubokém zamyšlení na tyto dary přírody jako na zvláštní dobrodiní Boží. Jiní chodí mimo a nevidí nic. Ale děti Boží nabývají pozvolna zvláštního zraku, roznášených, lesknoucích se očí.

V poledne ji potká přítelkyně a oznamuje jí, že bude brzy přijata do Družiny. Marta se již obávala, že bude muset čekati ještě celý rok, nyní se dovídá, že již v příštím období, již za 4 týdny se stane dítětem mariánským. Srdce Martinu plesá a její tvář ozařuje zvláštní jas. Je hluboce dojata. „Ježíši,“ praví, „tys mi splnil toto vroucí přání mého srdce. Učiníš mi všecko, co mi vidíš na očích.“ Přítelkyni praví jen: „Těším se velmi, Eliško.“ Ale k Pánu, jehož nosí v hloubi srdce, dří: „Ježíši,

to byla velká, velká pozornost od Tebe. Přičiním se, abych ti též prokazovala více pozorností.“

Marta přichází domů cele proniknuta milostmi, které jí Pán neustále prokazuje, kterými její srdce znovu rozohňuje a povzbuzuje ke vzájemné lásce. Cestou viděla zase tolik krásného a připadá jí, jako by to vše byl Spasitel pro ni schválně uchystal, aby ji stále oblažoval. Otec jí praví: „Marto, napadlo mi, že jsem ti dosud nic nedal za tvé pěkné vysvědčení. Chci ti udělati radost. Vím, že máš velmi ráda hudbu, proto smíš jíti pozejtří se mnou na koncert. Hraje proslavený houslista.“ Martino srdce překypuje radostí. Nenadála se vůbec odměny za své pěkné vysvědčení. Zvykla si již dávno nemíti nároků na nic, ale býti beznáročnou jako filinka, proto si myslí: „Hudba a koncert nejsou mou největší radostí, nýbrž snaha působiti Ježíši hodně mnoho radostí. Ráda bych s ním závodila a jej předstihla, ale vidím, že se nedá.“ Vděčně políbí otci ruku a praví: „Tatínku, děkuji ti; jsi tak dobrý, tolik se těším!“ V duchu si však myslí: „Nikoliv otec, ale Ježíš mi prokázal tuto pozornost.“ Po celý den myslí Marta na pozornost Ježíšovu a v srdci jejími závodí láska s díky. Nepřehlídí ani toho nejmenšího — protože nosí Ježíše hluboko v srdci a říká mu: „Můj milý je můj a já jsem jeho.“

Příštího dne je Marta svědkem velkého neštěstí na pouliční dráze. Malé, chudé děvčátko je těžce zraněno, čímž je Marta hluboce dojata. Praví u sebe: „Jak ráda bych obětovala za toto děvče svůj koncert!“ Kromě děvčátka byl těžce poraněn také jeden dělník — Marta si myslí: „Kdybych věděla, že Spasitel splní mou prosbu a nenechá tohoto muže zemřít bez svatých svátostí, ráda bych se zřekla svého koncertu.“ S touto myšlenkou se vrací v poledne domů. Otec bere do rukou noviny a čte z nich, že stanovený koncert nebude, protože umělec onemocněl. Marta neříká nic. Otec se domnívá, že se bude smutně tvářiti, ale vidí pravý opak: Marta je radostně ušaslá. Nebyla by čekala, že Spasitel splní i toto její přání. Nemůže se dosti nadiviti těmto něžným pozornostem Spasitelovým. Opravdu, Ježíš jí hledí splniti každé přání, které vyčte z jejích očí. — Není schopna slova — — Potom předčítá otec celé shromážděné rodině o velmi smutném případě. Před několika dnů byl v lese u Mnichova spáchán hrozný zločin. Tři lidé byli zavražděni ukrutným způsobem ... Martě už vůbec nechutná. Něco tak strašného způsobiti Ježíši, který má pro nás jen dobrodiní a zasypává nás neustále svými dary. Nemůže se vzpamatovati. „Ježíši,“ volá v duši, „nyní chápu, proč tě vidím tak často před svým duchovním

zrakem zalitého krví, proč mne vždy tak dojíká obraz trnám korunovaného a zbičovaného Spasitele.“ Sotva otec dočetl tuto zprávu, připojuje jinou: „Do jistého kostela v Horním Bavorsku vnikli v noci lupiči, vyloupili svatostánek a svaté Hostie rozházeli po zemi.“ — — Marta je téměř bez sebe. Dušička prochvívá hluboká bolest. Neříká nic a nedává nic znát, ale srdce je hluboce zraněno. „Tedy i to ještě učinili mému Ježíši?“ Chtěla by ihned podstoupiti všechna muka, aby usmířila Ježíše. „Panc“, mluví v srdci, „tito ubozí lidé jistě nevěděli, co činí; jinak by se nebyli dopustili tak hrozného a odporného činu. Můj Ježíši, smím ti osušiti slzy? Smím ti setřítí krev s tváře? Smím odstraniti trny ze tvé hlavy? Jsem ochotna usmířovati tě, jak jen mohu.“

Za odpoledního vyučování musí na to Marta myslet. Stále ještě nemůže pochopiti, že se mohou na zemi dít tak hrozné zločiny. Však, bohužel, je tomu tak.

Je po vyučování. Marta vychází právě se svou přítelkyní ze školní budovy. Tu k ní přiběhne jedna spolužačka z obchodní školy, popadne ji za rameno a křičí: „Jedna z vás dvou mne hanebně zradila, udala. Nemohl to býti nikdo jiný než ty. Vidím ti to na očích.“ Marta je celá zaražena. Ráda by něco řekla, ale nemůže se dostat ke slovu. Čím déle ona dívka

mluví, tím více se zlobí a smýká domnělou udavač-
kou sem tam, zasypávajíc ji nejpotupnějšími a nej-
hrubšími výrazy před ostatními spolužačkami. Marta
se vůbec nemůže obhájit, přišlo vše tak náhle. Nežli
se mohla vzpamatovati, ucítí prudkou ránu na tváři,
načež ona dívka, ukojivši svou pomstu, vítězně od-
chází. Marta hoří ve tváři. Slzy se jí hrnou z očí.
Neví, jak se to stalo. Nikdy ještě nežalovala na žád-
nou spolužačku, ani s touto nikdy nic neměla, a nyní
takové drzé jednání! — Něco takového se jí ještě
nestalo. Rychle se loučí se svou přítelkyní a odchází
domů zcela zaujata myšlenkami na tuto pohanu. Prá-
vě si utírá znova slzy, když jí napadne, že přece nabídla
všecko Ježíši na usmíření zločinů, o nichž slyšela.
Ano, nyní je vše rozluštěno. Duší jí kmitne tušení, tvá-
ří se mihne zvláštní svit. Rána, kterou nevinně utrpěla,
byla SMÍRNOU OBĚTÍ! A okamžitě ji pronikne
myšlenka: „Ježíši, opět byls tak pozorný ke mně!
Dals mi příležitost usmířití tebe. Směla jsem nyní
utírat tvou Tvář, tak rozdrásanou surovými ka-
tany.“ Okamžitě mizí všechna hořkost, kterou před-
tím pociťovala. Děkuje tiše za toto nedorozumění
a raduje se, že směla trpět pro Ježíše. „Panie,
říká neustále, „to byla veliká pozornost od tebe.
Opravdu, plníš každé mé přání.“

Druhý den ráno přichází ona spolužačka k Martě

a omlouvá se. Bojí se, aby nežalovala. Ale Marta odpovídá laskavě: „Bylo to nedorozumění, nevěděla jsem o ničem. Již na to nebudu mysliti. Je mi jenom líto, že ses dala tak strhnouti a že ses nedovedla ovládnouti.“ Potichu si praví: „Jsem ti vlastně velmi vděčna, žeš mne v nedorozumění udeřila, neboť jen tak jsem mohla Ježíše usmířiti za zlo, které mu bylo způsobeno.“

Onen houslový koncert byl odložen na dva měsíce. Když byl potom den koncertu přesně stanoven, ležela Marta nemocna. Jak ráda by byla šla na koncert, jak se těšila, že uslyší svou nejmilejší hudbu, jak by se byla při ní spojovala s Ježíšem, ale je nemocna a je to pozoruhodné: že pro svou nemoc nemůže do koncertu, považuje za větší pozornost Spasitelovu, neboť smí trpěti. V koncertě by byla po dvě hodiny vzbuzovala zvláštní lásku ke Spasiteli, ale v nemoci ji může osvědčovati neustále, po celé dlouhé hodiny a to se jí zdá krásnější nežli nejkrásnější koncert.

Po dva dni měla velké bolesti. Avšak čím byly bolesti větší, tím byla veselejší. Neustále opakovala: „Pane, proč mne tak miluješ, že mi tak hluboko zatlačuješ do hlavy svou trnovou korunu? Proč tolik zraňuješ mé srdce?“

Tato nemoc byla pro ni velkolepým vzrůstem

lásky k Ježíši. Měla tak ráda květiny, které jí přinášeli. Každá z nich byla jí poselstvím lásky Ježíšovy.

Vše, co ji potkalo, ať radost či žal, soužení či bolest, strádání či pokoření, ztráta nebo potupa, vše považovala za milou pozornost Ježíšovu.

Proto dozrála Marta v málo letech v malou světici našich dnů. To způsobila její pozornost k pozornostem Ježíšovým — která se jí stala velkým tajemstvím.

* * *

Není třeba mnoho dodávati k tomuto příběhu. Kdo je v duši dosti DÍTĚTEM, aby rozuměl takovému jednání, kdo má dosti SÍLY, aby je důsledně prováděl přes všechny zdánlivé obtíže, kdo je v duši dosti VELIKÝ, aby na všechno, radost i žal, takto hleděl, docílí neobyčejných úspěchů v duchovním životě. Jeho život začne býti jasným, čirým, slunným a jeho vnitřní život nabude zcela nových, netušených tvarů.

Tu začíná teprve „dětství“, které žádá Spasitel jako podmínku přijetí do království nebeského!

Takovým smýšlením se malé tajemství rozmáhá, stává se snadno velikým tajemstvím; odolá pak jako ocel všem zkouškám, trampotám, křížům, bolestem, pronásledováním, obstojí i v mučednické smrti.

ZVLÁŠTNÍ NADĚLENÍ

Komu by se nezdálo přílišným požadavkem chtít, aby duše ve svém „dětství“ všechno, ale všechno, i trápení i nejtvrdší a nejpálčivější chvíle považovala za pozornost Ježíšovu. A přece se toho odvažují.

Ano, „odvažují“ — to se mi zdá jedině pravé slovo, neboť není to malá smělost, žádati toho všeho od člověka, jenž je sice opravdu křesťanem, dokonce dobrým křesťanem, ale který právě prudce vyskočil se židle, protože si s ním nepěkně zahráli; od člověka, který má v ruce důkazy o bídáctví, ohrožujícím jeho existenci; od ženy, jejíž nejsvětější city byly raněny; od dívky, jejíž touhu po životě řeholním rodiče zašlapali; od poddaného, jemuž nespravedlivý představený ubližuje a jehož postup maří . . : ale právě to jsou pozornosti Spasitelovy.

Už se někteří vzrušeně hlásí ke slovu: „Ale,

důstojný Pane“ — — „Nechte mne domluvit a pak se tažte. Povím vám krátký, přiléhavý příběh:

Jednoho dne přišel poštou balík. Listonoš žádal dosti veliký poplatek. Ovšem, v radostném očekávání rádi sáhneme hlouběji do kapsy. Balík byl poslán doporučeně, nemohl se tedy ztratiti podle lidských dohadů. Nastalo rozbalování. Rozvazování motouzů trvá dlouho . . . Zase uzeli! Jde to pomalu. Nůžky sem! Přestříhnout motouzy! Vážně zvednuto víko velké kartonové krabice. Objeví se druhá krabice, opatrně zabalená a zavázaná. Konečně i tato otevřena. Adresát je již skoro nervosní. Uvnitř vrstva papírů, vrstva dřevěných hoblovaček, a už je na dně. Rychle prohrabuje znovu hromady pilin a hoblovaček. Nic. Zmocňuje se ho rozčilení. Znovu všechno prohledává. Jak zní jméno odesílatele? Nelze je přečísti. Přece tolik zaplatil — a nyní? Je krajně rozčilen. „Což mne chtěl někdo napáliti, blázna si ze mne udělati?“ — „Ano, blázna“ — tak se to na něho šklebí z prázdné krabice — — Hodí celé to haraburdí do kouta a zlostně uvažuje: Kdo jen za tím vězí? Kdo? Kdo? — — Pak to všechno uklidí, aby nezbylo ani památky na zbytečné rozčilení. V podrážděné, šibeniční náladě spaluje ubohý obdarovaný všechny obaly, jež tak zklamaly. Obě krabice jsou prázdné. No, zhodí

se na něco ve spižárně. Vyklepává poslední zbytky pilin. Než co to? Z krabice vypadl dopis — jako malá visitka. Tedy rozluštění hádanky! Chvatně roztržena obálka.

„Můj milý příteli! Chtěl jsem ti způsobiti radost, proto ti posílám velkou dolarovou bankovku, která, doufám, bude v tomto bezcenném obalu uchráněna před zloději. Myslím, že najdeš tento dopis, až otevřeš krabici. Obsahuje velké bohatství.

Pozdravuje Tě Tvůj
přítel z Ameriky (dlouho již nezvěstný).

Zahanben usedá obdarovaný na nejbližší židli a čte a čte. K čemu ta mrzutost, zlost, špatná nálada. — A teď! Potichu odprošuje. Kdyby TO byl věděl! Nebyl by se tak zlobil, huboval, zuřil!

Ano, kdyby to byl věděl! Právě to jsem chtěl říci: Kdyby byl měl tušení o tom, kdyby byl včas poznal obsah tohoto nepochopitelného, nesmyslného balíku, potom — —

Tak, nyní se, prosím, hlase! Ale já vím, co chcete říci: „Důstojnosti, jsem nezkojitelně nemocna. V mládí bych byla ráda užívala světa, ale když ostatní děvčata šla do zábavy, matka mi bránila.

Nyní jsem volna, a zase nemohu. Vidím, jak se ostatní radují, mně však nemoc strpčuje život. Důstojnosti, to je těžké — — —.

Před chvílí jste chtěla vykřiknouti: „A to má býti pozornost Spasitelova?“ — Nemám vám to za zlé, nepřemýšlela jste dosud o významu té pravdy. Zdálo se vám, že vaše utrpení nemá smyslu, snad dokonce, že vás Bůh týrá. Hledte, vy jste svůj balík ještě pořádně nerozbalila, neboť byste byla našla na dně krabice psaníčko od Boha, kde je napsáno :

Tato nemoc byla z mého dopuštění a řízení také milou pozorností ode mne, neboť jsem tě takto uchránil před jedovatým dechem světa. Trp ráda, a budeš mým miláčkem. Utrpením poledních dvou měsíců pomohla jsi mi obrátiti dva hříšníky. To není nic? Ty myslíš, že ti matka znemožnila všechnu radost. Nebylo to zase něžnou pozorností ode mne? Tenkrát bys byla jistě přišla o svou nevinnost — na vždy. A teď ji ještě máš. To není nic?“

Ano, tak čtete v dopise Božím. A mohl bych vám ještě dále předčítati a udati mnohem více důvodů. Avšak k čemu je rozjímání? Právě proto byl ve druhém svazku*) návod k rozjímání, abychom měli ČAS k vybalování, ČAS k hledání dopisu, že

*) Ve škole Spasitelově II. díl: Prohloubení vnitřního života.

čtení a porozumění tomuto tajemnému Božímu psaní. Třeba jen všude rozjímati o těchto věcech, vyhledávati božský smysl jejich, a odkryjeme, plni hluboké radosti, velkolepé řízení a vedení, celou síť něžných pozorností Páně. K těmto rozjímáním nepotřebujeme vůbec žádných knih. — Přátelé! Nahlédněte do svého života a rozjímejte!

I. VŮDČÍ MYŠLENKA: Chci hledati ve svém životě pozornosti Spasitelovy neboli naléztí dopis, který vyavětluje, jak dalece to neb ono, co jsem považoval za ukrutné zklamání, je též pozorností Ježíšovou.

HLAVNÍ MYŠLENKA: Které úmysly měl Spasitel, když mi poslal to neb dopustil ono?

Pane, neustanu prositi a žebřati, až mi to povíš a vysvětlíš, až mi otevřeš oči.

II. JISKRA: — — — V mé duši vzchází světlo. Tíše, tichounce. Duch svatý mi chce říci: Duše milá, vid', ještě tě bolí, že jsi musela odejít z onoho místa. Tys myslela, žeš byla odstraněna pro úklid oné osoby, která tě nenávidí. Proto i tys ji nenáviděla. Jak to bylo nesprávné! Mé pozornosti máš děkovati, že ses dostala pryč . . . neboť jsem předvídal, že by ti tvoji neupřímní přátelé mohli uškoditi. Z lásky k tobě postaral jsem se o změnu. A jak jsi mi odplatila tento skutek, lásky?"

PLAMEN: Můj Ježíši, tato hádanka byla mi teprve teď rozluštěna. Ona změna, která mne tak dlouho bolela, byla mi ku spáse. Mohl jsem poznati z ostatních pozorností, že mne miluješ, ale ve své zaslepenosti . . .“

OHENĚ: Jak jsem Ti vděčný za toto poznání! Můžeš mne ještě milovati, když jsem se tak dlouho choval jako nezvedené dítě? Hluboké zahanbení plní mou duši. Ó, kdybych byl již dříve pátral po TVÉM DOPISE! Kéž bych byl zkoumal, jaké byly tvé úmysly! Nyní jsi mne osvobodil a potěšil. Vidím svou životní stezku jasně a nezkaleně. Jak děkuji tvé dobrotě za všechno své štěstí a za radosti svého mládí!

III. UCHOVÁNÍ. Prokazuješ mi své pozornosti nejen ve velkém, nýbrž i v malém; chci jich dále bedlivě dbáti; chci se těšiti z těchto milých malých pozorností od tebe, chci za ně tiše, ale radostně děkovati. (Vzpomeňme Marty, která všechno, co se přihodilo, považovala za pozornost.)

OSVĚDČENÍ: A právě v tom, co mi působí denně nejvíce těžkostí, chci mysliti na tvou pozornost ke mně.

OSTŘIHÁNÍ. Tohoto tvého dopisu nechci nikdy strážiti s očl. Potom — vím to — nemůže se nic přihoditi, co by mne přivedlo k mýru. Vím, jak se

mám na vše dívati, na radost i bůl, příjemné i nepříjemné. Bohu díky! Nic mi nemůže uloupiti mého štěstí.

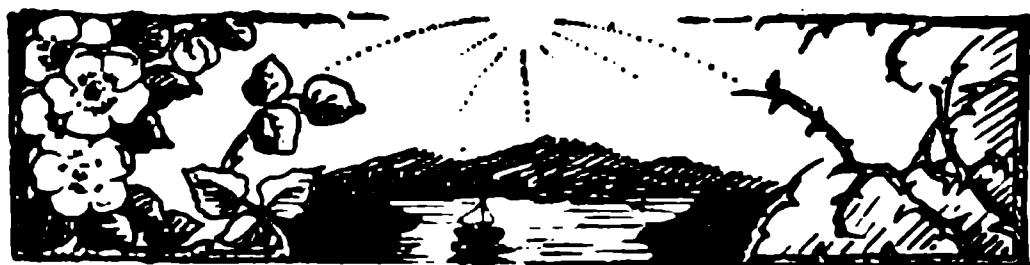
Dostali jsme se do rozjímání. Neškodí. Naopak; nemůžeme se dosti často vraceti k tomuto novému poznání, zvláště nyní. Vždyť pošta Boží nám naděluje tolik krabic, napěchovaných pilinami. Kde bude dopis, klíč k rozluštění?

Přátelé! Nezaslívejte mi, když vás upozorním, že, abychom prohlédli tyto krabice, musíme pracovati i přes čas, t. j. musíme rozjímati více než jindy. Je to příkaz doby. A netoliko rozjímati podle naučené šablony anebo jen v obvyklou dobu. Je mnoho lidí, kteří to dělají, a přece se nikam nedostanou. Ne tak! Rozjímejte všude a při všem; sledujte myšlenky Boží!

Pátrejte po skrytém dopise! Toť rovněž cenné rozjímání. Proč to poslal Bůh lidstvu — mně? Čeho tím chce dosáti? Proč je to pozorností? — Přátelé! Nejsou to plané myšlenkové hříčky, nýbrž otázky světového významu.

A odpovědi na ně udávají názor na svět, na nebe a peklo. — Ano, toto rozhodne, budou-li dějiny našich věkůch dob ve mnohých duších

dějiny nenávisti nebo lásky, vzpoury nebo ode-
vzanosti, rudé záplavy nebo bílého světla, žil-
ného zmatku nebo sladkého pokoje.

SVĚT NEZNÁMÝCH DIVŮ

Kdo jde světem s očima otevřenýma, vidí více než ostatní, mnohé vidí zcela jinak než ostatní. Takové studium bývá velmi zajímavé.

Nad lávkou v jedné besídce četl jsem kdysi nápis:

„Bůh dej požehnání tobě
v bolesti i v štěstí době.“

Nemohla by tato věta býti vzata jako moto k tomuto pojednání, jako náš každodenní program?

Přátelé! Není to něco velkolepého, když se duše odhodlá, viděti od nynějška ve všem pozornost Spasitelovu, ve vnějších i vnitřních okolnostech, jako jsou: zdraví, statky, dobré jméno, ztráty, vyprahlost, odpor, nechuť, pokušení, pomluvy, nespravedlnost, nízkost, pronásledování, na cti utržení, trýznění všeho druhu se strany našich bližních? -

‘ Zdráhá-li se naše nitro, když to v nás křičí: „Nikoli, toť zloba jiných!“ — jen tiše! Uvažuj, zkoumej, čti dopis, čti průvodní adresu: MILUJÍCÍM BOHA VŠECKO NAPOMÁHÁ K DOBRÉMU. (SV. PAVEL.) Důsledkům této poučky neunikneme. To neznamená mlčeti ke každému poličku. Můžeme mluvit a hájiti se na pravém místě, ale napřed říkati se Spasitelem: „Ne má vůle - - -“. Podle názoru, který svatí nové doby tolik zdůrazňují, totiž že Bůh každého z nás nevyšlovně miluje, můžeme směle tvrditi:

Ježíš tě miluje jako zřítelnicí svého oka. Mohls to poznati z jeho mnohých pozorností. Miluješ-li ho, vyčte ti z očí každé přání a splní je, bude-li to možné. Nesplní-li ho, je to opět z lásky. Prokáže ti za to tolik jiných pozorností, že užasneš.

Již počátky těchto pohádkových krás oslňují, modlitba nabývá mocného vzletu, důvěra neobyčejně zesílí a stává se skoro nezlomnou jistotou, odvaha ke snášení a vytrvání stupňuje se právě láskou až k hrdinství. Pravím směle: „Dušc, která si zvykne viděti ve všem pozornost Spasitelovu, nosí nebo ve svém srdci.“ „Ano,“ volá užaslá, „milujícím Boha všechno, skutečně všechno napomáhá k dobrému.“ Všechna díla Prozítelnosti, štěstí i neštěstí, vše, co se týká zdraví, bohatství, dobrého jména,

všechny poměry lidského života. Ano, tvrdím ještě více s P. Grou: „Všechny stavy duševní, ve kterých se člověk postupně octne: opuštěnost, vyprahlost, odpor, nechut, pokušení, vše pomáhá k dobrému těm, kteří Boha milují.“ Jak je to vznešené, viděti ve všem tom pozornosti Páně! Postoupím ještě o krok dále s oním jmenovaným znalcem duší a se sestrou Benignou Consolatou: „L chyby a hříchy pomáhají duším Boha milujícím k dobrému.“ A s toho hlediska připadá mi milým slovo Ježíšovo, který nám praví ústy Benigny:

„Nedokonalosti duše se mi neprotiví, dokud jich ona duše nemiluje; budí jen soucit v mém srdci: MILUJI DUŠE VELMI! . . . Nedokonalosti musejí býti duši téměř žebříkem, po němž stoupá k Bohu pokorou, důvěrou a láskou. Skláním se k duši, která se pokořuje, a vyhledávám ji v její nicotě, abych se s ní spojil.“

„Jako se oheň živí palivem, tak vzplane oheň mé milosrdné lásky bídou lidskou, a čím větší tato bída, tím jasnější plamen, podobně jako oheň tím více plápolá, čím více paliva naň hozeno. Ó Benigno, KÉŽ BY LIDÉ POZNALI, JAK SE RADUJE MÉ SRDCE, VĚŘILI ONI V TUTO LÁSKU. MÁLO V NÍ VĚŘÍ, MÁLO V NÍ VĚŘÍ, PŘÍLIŠ MÁLO! . . .“

* * *

Chci vyprávěti o jistém muži, který byl zcela proniknut tímto duchem:

Jan vyrostl v chudobných poměrech a musil se na studiích těžce probíjet. To mu však neodňalo odvahy. Přes nebezpečí studentského života uchoval si čisté srdce. Dobrodinci jeho umírali jeden po druhém. Avšak on neztrácel mysl. Zrovna v této době mohl takřka rukama hmatati pozornosti Spasitelovy, neboť se ho ujal jistý kněz, který mu prokázal mnohem více duchovního dobrodiní, než by mu mohli prokázati všichni ostatní dobrodinci dohromady. Před státní zkouškou onemocněl. Ještě i to! Však nezmalomyslněl. Nedobrovolný odpočinek posílil jeho nervy, takže přišel ke zkoušce neobyčejně svěží, spoléhaje pro nepředvídanou nemoc docela na pomoc Boží. Zkoušku vykonal skvěle; jeho důvěra se osvědčila: nemoc a nedobrovolný klid byly tedy pozornosti Spasitelovy. Ač měl nejlepší vysvědčení, dostalo se mu, od představených, náboženství nepříznivých, akrovného místa. Co by byli učinili jiní? Zuřili by, zatínali zuby a křičeli: „Jaká to podlost!“ Jan však přijal místo s tichými díky jako pozornost od Pána. Jeho kolegové by řekli: „Blázníš, upadl jsi v náboženské šílenství.“ On však neprozradil svého tajemství, a když si ho druhové dobírali, zachoval neochvějný klid a rovnováhu, učinil nějaký po-

dařcný vtip a smál se s druhými, takže se nemohla v jeho srdci uhostiti hořkost a trpkost, která tak často pustoší duše mužů a činí je nesnesitelnými. Přes to našel na onom místě své štěstí. Seznámil se tam se svou paní, které mu později mnozí záviděli. Jan chodil ve všední den pilně na mši sv. a bylo mu nápadno v tomto hnízdě, nábožensky zcela chladném a lhostejném, že zde vídal každodenně skromnou dívku, jež často a s vroucí zbožností přijímala Tělo Páně. Tak se spolu sblížili, čímž projevil Ježíš mladému úředníku svou pozornost za to, že denně ve všední dny obcoval mši svatě. Dívka, ač zcela chudá, stala se jeho ženou: byla opravdu vynikající manželkou a matkou, stejného smýšlení s ním. Nebyla to velkolepá pozornost Páně? Zrovna v onom místě, kam nechtěl žádný z jeho kolegů, našel tuto perlu.

Než přece nemohl zde déle zůstat: byl malý, příjmy ubohé a ještě měl živiti svou starou matku. Byl však proniknut zásadou: Zůstat tak dlouho, až Bůh sám zasáhne; nejprve vykonati bez reptání svoje, až nadejde čas, změni Pán vše s překvapující rychlostí.

A Pán to také změnil způsobem vskutku překvapujícím. Řekli bychom „náhodou“, ve skutečnosti však pozorností Spasitelovou stalo se, že tam přišel

na krátký letní pobyt jeho vyšší představený z ministerstva, muž rovněž věřící. „Náhodou“ (spíše ze zvědavosti, aby si prohlédl místní kostel), přišel ve vědní den na mši sv., „náhodou“ setkal se s oním mladým úředníkem, hovořil s ním, navštívil jej, poznal jeho paní, byl jako u vytržení nad těmito výtečnými lidmi, kteří se spolu znamenitě snášeli, a rozloučil se posléze velmi srdečně. — Po svém návratu z dovolené ujal se opět svého úřadu, vzpomněl si na mladého, výtečného úředníka v onom místě „třetí třídy“. Otevře akta, najde vysvědčení — skvělá kvalifikace. Téhož dopoledne přichází „náhodou“ zpráva o uprázdnění jistého místa „první třídy“, o které bude mnoho uchazečů. Zasedne ke stolu, napíše ihned dekret a pošle jej ještě téhož dne onomu mladému úředníku.

Ten jej dostane „náhodou“, právě když přijde se svou paní od sv. přijímání, „náhodou“ je to v devátý den noveny, konané ke cti B. Srdce Ježíšova za dobrý výsledek záležitosti postupu. Ano, řekne se „náhodou“ — ve skutečnosti byl to celý řetěz pozorností Spasitelových.

Jan otevřel klidně úřední dopis a podal jej beze slova své paní. Nato poklekli před obrazem Božského Srdce a děkovali vřele za tuto překvapující pozornost.

V srdcích obou závodily láska a vděčnost ke Spasiteli. Smím prozraditi, že oba vychodili školu malého tajemství jako dobří žáci?

Jan tedy nastoupil nové místo. Po roce se jím narodilo dítěátko. Bylo to roztomilé robě, miláček všech. Matka potřebovala sotavení, byla velmi vysílena. Stanoven den odjezdu. Vřak v noci před ním těžce onemocněla. „Jene“, praví ke sklíčenému muži, „toť jistě pozornost Ježíšova. Podrobme se nutnosti“ — Ano, kdo by byl pomyšlel, byla to velká pozornost Prozřetelnosti. Druhého dne přinesly noviny zprávu, že právě onen ranní vlak, kterým by byla odcestovala mladá paní, vyřinul se na mostě s koleji. 20 osob mrtvých! Vzrušen dává Jan noviny své paní. „Vidíš“, praví tato, „byla to pozornost Ježíšova.“

Po dvou letech slétl do domu anděl smrti. Rostomilé první dítě, všemi tak obdivované pro svou krásu a půvab, je mrtvo. Nastuzení, zápal plic. Otec i matka jsou zdrceni. A přece oba tak odevzdání! „Bůh dej požehnání tobě v bolesti i štěstí době.“ Známí žasnou, jak udatně nesou tito mladí lidé svou bolest. „Jene“, praví paní ke svému choti, „děkovala jsem již v srdci Ježíši za tuto ránu . . . Je sice hluboká, ale je jistě pozorností od Pána.“ Tázavě pohlédl Jan na svou paní. „Víš, Jene, snad by byla

později velká krása dítěti záhubou. Raději vidím svou dcerušku dnes mrtvou jako anděla než později na duši zohavenou, s pošlapanou líkí.“ Tak se tato výtečná matka vřela do myšlenek Božích a děkovala Pánu za smrt svého prvního dítěte jako za jeho pozornost.

Prátelé! Byla by toho celá kniha, kdybych měl vypsat, jak Pán tuto rodinu zasypával pozornostmi, zejména co jí dal v pěti dětech, z nichž každé si osvojilo matčina ducha.

„Ó, šťastné dědictví, skvostný odkaz!“ zvolali bychom. Kdo viděl tyto děti a pozoroval jejich rozzářené oči, ví, že v nich žije dále duch jejich otce i matky.

Dejte mi tucet takových rodin, a obnovím celé město. Dejte mi několik tuctů, a obnovím jimi celou zemi.

Prátelé! Nezasluhuje tato kapitola, abychom ji desetkrát četli, bychom vnikli do těchto myšlenek a zařídili podle nich svůj život? Napišme také dějiny své duše s tohoto stanoviska, dnes poznaného.

A kdyby teprve kněží pomáhali a sestavili kroužky z těch, kteří takto myslí, mluví, jednají, potom, ó Pane, byl bys zvelebován, potom by byla obnovena tvářnost země.

Je to snad mnoho, pravím-li: Tímto cvičením budou vychováni lidé docela jinak smýšlejší? I oni bojovníci z 5. kapitoly prvního svazku, těžce zkoušení, kteří se domnívali, že pro ně není sladký šepot malého tajemství, sklonili se

PŘED MOCÍ VELKÉHO TAJEMSTVÍ.

NESČETNÉ POZORNOSTI

I. DÍL

Jako bývá v krásném museu všechno uspořádáno podle určitých směrnic, tak i svět neznámých divů je uspořádán podle určitých zákonů, jež se musíme naučit znát. Jinak by v nás mohly tyto vznešené poznatky vyvolati jen přechodný, povrchní dojem, místo aby přešly do krve.

Předcešlé kapitoly obsahují tyto zásady o pozornostech Spasitelových.

1. Míti citlivost dítěte vůči nenápadným pozornostem Ježíšovým; pak za ně srdečně poděkovati.

2. V událostech svého života dychtivě pátrati po těchto pozornostech a dětinně se z nich těšiti; potom za ně srdečně děkovati.

3. Opláceti Spasiteli jeho pozornosti množstvím vzájemných pozorností - aspoň malým tajemstvím.

4. Právě v těch případech, s nimiž si nevíme rady, snažme se vniknouti do záměrů Božích; pak srdečně poděkujme!

Na těchto cestách jistě nabudeme svaté dětinnosti, staneme se krásnými dušemi, vzácnými karaktery. Kéž by se co nejvíce lidí ubíralo těmito cestami! Posílá nás na ně slovo Spasitelovo: „Nebudete-li jako malíčkí. . .“ To by nám však nesmělo z hlavy ve dne ani v noci.

Nyní si objasníme první dvě zásady na příkladech ze života mládeže.

1. V OBCHODĚ. „Bylo mým dávným přáním, abych se mohla při práci častěji modliti . . . Dnes mi poslal Pán práci, jež mi umožnila myšleti často na něho a těšiti jej malým tajemstvím. — Ráno jsem spěchala do kostela, bych dostala svátostné požehnání. Přišla jsem však, bohužel, pozdě a nebylo vyhlídky, že bych mohla dostati požehnání. Však hle, jaká pozornost Ježíšova: přišel kněz od zaopatřování a já dostala požehnání ciboriem . . . Prosila jsem Ježíše, abych mu směla vytáhnouti trn ze zraněné hlavy: v poledne se mi dostalo hrubých slov . . . Večer mi způsobil Pán radost, že jsem se na cestě k domovu setkala s hodnou, zbožnou duší, kterou

vidívám denně u stolu Páně. Toto setkání mne neobvyčejně vzpružilo a bylo mi pobídkou, abych ji následovala Dnes mi bylo zas jednou hodně zle. Prosila jsem před svatostánkem opět o útěchu a lásku. Večer mi vypravovala má sestřička o dobrém Ješši a mluvila ke mně tak mile a důtklivě, že jsem se opět rozveselila . . . Pán mi dá vše, čeho si přeji. Měla jsem trojí přání před vánocemi. Jezulátko mně splnilo všechna, totiž: abych směla býti dítětem mariánským, aby byl v naší rodině obnoven dlouho toužený mír, abych směla častěji ke sv. přijímání. — Je to nejmešší řízení Boží. Zvláště ohledně druhého přání zařídil Pán vše tak podivuhodně. Jaká to láska ke mně! Nemohu vypsat všech pozorností — je jich tak mnoho!“

a. ŠÍPEK. „Bylo to v červenci. Šla jsem několik dní u jistého bohatého statkáře. Náhodou tam přišel na návštěvu kněz, příbuzný onoho pána. Příštího rána nealoužil mě sv. ve farním kostele, nýbrž v osamělém lesním kostelíčku sv. C., vzdáleném jen několik minut. Mohla jsem tedy po dva dny klidně obcovati nejsvětější Oběti bez nejmenšího vyrušení se svého zaměstnání, ano ještě více: směla jsem přijmouti Ješše do svého srdce. Takové šťastné dny bych nezaměnila se žádným pozemským dobrem.

Již dlouho jsem chovala ve svém srdci vroucí

přání putovati do A . . . Přes mnohé své prosby nedosáhla jsem matčina svolení. Pojednou mně napadla spasná myšlenka: Jedna moje přítelkyně rozhodla se rovněž jíti na pout. Požádaly jsme potom známou paní, aby se přimluvila u matky, a to pomohlo — ovšem ve spojení s našimi modlitbami: 15. srpna klečely jsme šťastny před milostným obrazem Matky Boží.

Na jednu sobotu v srpnu byl ohlášen sňatek. Matka mne poslala do kostela. Tam mi řekli, že je svatba odložena na pondělí. Leč Ježíš mi chtěl způsobiti radost: byla totiž právě sloužena mše svatá. Obyčejně se v sobotu nikdy nedostanu do kostela.

Nedávno jsem usnula únavou bez večerní modlitby. O půl druhé v noci vzbudila mne matka, poněvadž jí bylo nevolno. Když jsem jí poslouchala, napomínalo mne svědomí: „Jeničko, zapomnělas na večerní modlitbu!“ Rychle jsem ji tedy vykonala a ošelela své chyby. Potom mi přišlo na mysl mé tajemství: „Ježíši miluji Tě, neboť tys mne vzbudil, abych tě milovala i za noci.“ Ó, kdybych to byla již dříve věděla! —

Je nádherné nedělní ráno, avšak na obzoru mé duše stahují se chmurné mraky. Máti mi zakázala jíti do kostela, poručila dáti všechno do pořádku a připravit oběd hodně brzo (asi na půl jedenáctou).

Myslím si: „To není maličkost vynechat nedělní mši sv., snad zasáhne Ježíš sám.“ Ve svém nitru slyším hlas: „Uchystej si rychle potajmu nedělní šaty, abys byla hned hotova, až bude čas.“ Vykonáno a už se dávám do úklidu. Pojednou se otevrou dveře, přede mnou stojí máti a praví: „Jestli budeme s obědem aspoň trochu hotovy, můžeš jít též do kostela.“ — Řečeno, vykonáno a nyní letem do kostela, k Ježíši, s jásavými díky za nedělní štěstí.

... Jistý kazatel líčil strašnou bídu chudiny a vybízel ku pomoci. „Dá se ještě mnoho zachrániti, přispějí-li všichni.“ Nuže, i dvě chudé dívky, M. a já, se rozhodly učiniti něco pro chudé. Sly jsme v neděli odpoledne do lesa na jahody. Po dlouhém hledání přišly jsme náhodou na místočko, kde ještě nikdo před námi neabíral. Tak tomu chtěl Ježíš, abychom získaly skrovnou sumičku, kterou bychom mohly přispěti chudým.

... Jak dlouho jsem se již těšila na slavnost mariánské družiny dívek v L. ... Lož poslední týden před slavností přinesl hořké skoušky. Nebylo naděje, že se mé zdraví tak rychle zlepší. K tomu celý týden přelo, ba lilo. Tušila jsem, že dobrý Ježíš chce jen zkusiti, dovedu-li obětovati i toto přání svého srdce. Byla jsem k tomu již téměř ochotna,

tu nadešla krásná, slunná neděle. A hle, Bůh neopouští svých věrných: směla jsem jít ven. Ještě poslední zápas s matkou o samého Ježíše, o sv. přijímání. Šlo to těžko, ale šlo to přece: Směla jsem být přítomna slavnostním službám božím s kázáním a společným sv. přijímáním. Opravdu, Spasitel dělal divy. —

... Jistá paní nakoupila v obchodě mnoho zboží a měla svůj těžký nákup nésti dosti daleko. Zpozorovala jsem to náhodou a nabídla jí svou pomoc, jelikož jsem šla toutéž cestou. Když jsme došly na místo, naplnila mi ona paní za odměny košík krásnými jablky. Lze si snadno představit radost, se kterou jsem je donesla domů. — Pozornosti, jimiž mne Ježíš zasypává, jsou bez počtu. Již proto musí být nebe věčné, protože budu potřebovat celé věčnosti, abych za vše poděkovala.“

3. PROTĚŽ: ... „Již po dvě léta zapisuji do svého deníku zvláště nápadné pozornosti Spasitelovy. Je jich mnoho. A což teprve nesčetné malé pozornosti! Zasypává mne jimi denně a každou hodinu. Z toho lze poznat, jak nás lidé miluje. Nemůžeme mu dosti děkovat. Často si myslívám: „Čím větší hříšník, tím hojnější milost.“

Včera jsem měla dlouhou rozmluvu s V
Ubohá, a přece šťastná duše! Bodá mne to zrovna

do srdce, když ji vidím tolik trpěti, a nemohu jí pomoci. Zdá se to zvláštní pozorností s nebe, že smím právě v tomto zápaše býti s ní. Zvláště je zajímavé, že naše rodinné poměry jsou si tak podobné. Působí to na mne zcela zvláštním dojmem, že si mohu říci vždy a ve všem: „Opět jedna pozornost.“

4. Z TOVÁRNY. . . „Přišla jsem jednou v pondělí do továrny jako obyčejně. Byla jsem přidělena jisté mladé dělnici. Vypravovala mi, jak bývala kdysi hodná, potom se provdala a zde v továrně se docela změnila. Měla jsem ji dosti ráda, nevedla aspoň rozpustilých řečí. Pravila, že se mně povede tak jako já. Budu-li déle obcovati s těmito lidmi, odložím ponenáhlu všechnu svou plachost, t. j. všechno dobré, a budu jako oni. A teprve až přijdu mezi ty a ony dělníky, až budu musit naslouchati jejich řečem, odpovídati na ně, jinak by se mně ještě více posmívali a mluvili právě řeči, které mne musí uvést do rozpaků. — Naslouchala jsem jí s jakousi bázní, neboť skutečně nebývá vždy lehké zůstat dobrým a nestratiti s očí svého cíle. Nevěděla jsem vlastně co odpověděti na její řeči, myšlela jsem na sv. Petra, který nechtěl Pána zapřít, a přece jej zapřel. Ale ve své duši pravila jsem Ježíši: „Pane můj, nesmí, nemůže to býti, abych se pokazila a odhodila svou čistotu“ . . .

Jak to Pán zařídil? Večer mne zavolal náš účetní

a řekl mi, že mám druhého dne přijít do kanceláře; tu mi oznámil pan inspektor, že budu od nynějška zaměstnána v kanceláři. To mne velmi překvapilo, událo se vše bez mého vědomí. Ba, skladník navrhl pro tuto práci jinou dělnici, která se již na ni těžila. Oba měli radost z toho, že mne předešli. Ale Pán povolal mne. Nevěděla jsem o ničem a zabývala se v myšlenkách jedině tím, jak se budu muset chovati, až mi bude pracovati mezi dělníky. Pán rozluštil tuto otázku. Nežádá ode mne této zkoušky, ale budu se muset zajisté osvědčiti v jiném směru. Byl mi Ježíš vděčný za to, že jsem řekla: „Nechci odhoditi svou čistotu“? Zdá se. Nezasloužila jsem si toho. Avšak nyní chci býti vděčnou já.

Teď ještě krátce řeknu, co jsem si přála k vánocům . . . Mé přání bylo tak veliké, že jsem je neuměla vyjádřiti slovy, až mi zase Ježíš pomohl. Mohu svá přání vysloviti první prosbou Otčenáše: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé.“ V této modlitbě je všechna moje tužba a mé přání, všechny mé prosby za mé drahé. Spasitel nás naučil této modlitbě, chci tedy celou duší prožívat to, co on myslel a cítil, když nám ponejprv hlásal tuto nejvyšší, nejkrásnější a nejjednodušší modlitbu.“

* * *

**Přátelé! Nedejme se sahanbiti prostými dušemi,
o jejichž zkušenostech jsme alyšeli. Mnoho nám
pověděly i ze svého vědního života, aby v nás
upevnily první dvě zásady: Dávati pozor na nená-
padná řízení Prozřetelnosti a bedlivě po nich pátrati.**

NESSČETNÉ POZORNOSTI

II. DÍL

Nyní si všimněme dalších dvou zásad. Ať nám zase velcí povědí o svých zkušenostech.

1. ZCELA V RUKOU PROZŘETELNOSTI. „Jaké štěstí a blaho je v myšlence, že jsem dítkem Prozřetelnosti. A smím se tak zváti plným právem, neboť láskyplné důkazy božské péče, jichž se mi dostalo za padesát let mého života, daly by se sebrati v knihu, nadepsanou : „Řízení Božské Prozřetelnosti.“ Nechápu, slyším-li mluvit o „náhodě“. Je vůbec nějaká náhoda? Jistě ne. Neboť všechno, radost i bolest, věci příjemné i nemilé řídí a pořádá Božská Prozřetelnost, vše nám posílá k našemu dobru, k největšímu užitku naší duše a zvláště, aby nás zbavila náklonnosti k lidem a přivedla blíže k Bohu.

Boží Prozřetelnost stále na nás myslí, stále se

námi obírá, abychom mohli býti věčně dokonale šťastni.

Mému životnímu povolání stálo v cestě mnoho překážek. Pečlivá láska Boží Prozřetelnosti všechno dobře rozřešila a odstranila každou překážku způsobem skoro zázračným. V mém denním životě bylo důkazů božské péče bez počtu. Když jsem později vedla správu velkého sirotčince, sešlo se mi vždycky tolik peněz, že nebylo aspoň bídy. Ovšem, bylo třeba učiniti vše, co bylo možné: dětinně důvěrovati, vytrvale se modliti a pracovati. Jeden důkaz lásky: Potřebovali jsme pro naše chovance nutně ještě jednoho stroje. Poněvadž byl hodně drahý, byla naše žádost zamítnuta. Nezbyvalo, než s dětinnou důvěrou útočiti na Božskou Prozřetelnost. Podána druhá žádost a znovu zdůrazněna potřeba stroje. Odpověď nepřicházela. Kdysi bylo mi odejít z domu za nutnou záležitostí; ráno při mši sv. jsem prosila, je-li to vůle Boží, aby nám Božská Prozřetelnost něco poalala, zač bychom mohli stroj koupiti. Právě při odchodu z domu setkala jsem se s listonošem, který mi doručil list z Ameriky a v něm 5 dolarů, což bylo tehdy značnou sumou. Tak se postarala Boží Prozřetelnost, že děti mohly býti o Štědrém večeru překvapeny novým strojem. Dalo by se mnoho říci o Boží pomoci nejen v ohledu

hmotném, nýbrž i v duchovním. Chtěla bych volati každému do duše: „DŮVĚŘUJ V BOHA A PODROB SE VE VŠEM JEHO ŘÍZENÍ!“

Hluboká důvěra v Boží Prozřetelnost pomáhá překonávati mnohé těžkosti, oslabuje a činí snesitelnými různé hořkosti, vzbuzuje v duši důvěřivou, radostnou náladu a pravou dětinnou odevzdanost. Kdo projde pozorně své životní osudy, najde jistě mnoho případů, při kterých jemně působila Boží Prozřetelnost. Kdybych byla knězem, povzbuzovala bych duše vždy znova k dětinné důvěře v Božskou Prozřetelnost a v její přehojné smilování. Kéž by bylo mnoho duší šťastných hlubokým vědomím: „JSEM DÍTKEM BOŽÍ PROZŘETELNOSTI.“

2. STUDENT: Boží ruka použila jistého kněze, aby mne odvedla z mých bludných cest. Již proto jsem kněžskému stavu povinen velikým díkem. Můj život se zdál zmatkem a blouděním, šel jsem pouze z náhod, šel jsem slepě a hřešil. . . Tu nastal obrat. Ó Bože, jak jsem ti vděčen, žeš mi dal kněze, u něhož jsem našel tolik duševních radostí a blaha. Od té doby jsem se naučil poznávati řízení Božské Prozřetelnosti a musím žasnouti, jakým řetězem netušených pozorností byl můj život. Jekl mi projevoval své přátelství tak štědře jako nikdo — a to přes mé dřívější hříchy. Má víra se stala tak silnou, že

zcela jinak rozumím nyní slovu sv. Pavla o „přená-
žení hor“. (1. Kor. 13, 2). I VE HRŠÍCH SVÉHO
MLADÍ poznávám Hzení Prozřetelnosti a pozornost
Spasitelovu, neboť bez těchto poblouzení nebyl bych
nyní pokorný, důvěřivý, odevzdáný jako dítě. Toto
poznání mně činí velmi šťastným.“

3. ROZMLUVA S VLASTNÍ DUŠÍ. „Moje milá
duše, poslyš, co ti povím. Slyšelas již o pozor-
nostech, že ano? Na příklad — máš někoho velmi
ráda — dejme tomu svou matičku. Tomu však, jehož
máme rádi, chtěli bychom působiti samou radost.
Tak i ty své matce: čteš jí v očích každé přání,
kde můžeš, pracuješ za ni, na jaře a v létě nosíš
jí s procházky květy nebo kytičku jahod neb něco
jiného, zkrátka připravuješ jí jedno překvapení za
druhým. Matka se z toho raduje a myslí si: Jak
je mé dítě milé a pozorné!

Nuže, tvůj Spasitel má tě tak rád, tak nekonečně
rád, že pozemská láska nedá se k jeho lásce vůbec
přirovnati. A protože tě tolik miluje, chce ti proka-
zovati pozornosti, aby ti způsobil radost a přesvědčil
tě o své lásce. A tak ti každý den něco chystá — jen
musíš mít pro to jemný smysl. Dnes je to snad jen
čtvrt hodinka slunečného jasu, která zapudí tvé chmur-
né myšlenky, zítra květinka, již najdeš u cesty, jindy
splnění malého neb velkého přání tvého srdce, o je-

hož uskutečnění se ti nikdy ani nezдалo; nebo ti dá do ruky knihu neb časopis, a co zde čteš, hodí se právě pro tebe a ty čerpáš odtud útěchu, užitek a radost; nebo tě seznámí s lidmi, kteří tě zušlechťují svým vlivem, povznášejí a činí lepší, a tys jim za to vděčna — buď však především vděčna svému Ježíši: takoví lidé jsou přece „dopisem od Boha.“

A takových pozorností Spasitelových je na tisíc, dej jen pozor a uvidíš!

Mám ti ještě něco říci: Duše má, chceš milovati svého Ježíše, ale znáš také své tajné náklonnosti, . . . které tě poutají k semi jemnými sice, však pevnými pouty. A Ježíš ví, že to neprospívá tvé duchovní cestě, že by ses zaplétala vždy více a zapomínala na nebe, a proto ti pošle zcela neočekávaně nějaké pokoření, dopustí vnější neb vnitřní opuštěnost, aby ses vzpamatovala . . . aby ses odpoutala od světa a od lidí a darovala mu své srdce nerozdělené, protože jen na jeho Srdci můžeš nalézt pravé, čisté štěstí. Řekni sama: ach! to rovněž pozornost, dokonce velká pozornost? — Duše má, rozumíš nyní tichému způsobu, jakým Pán prokazuje pozornost? Nuže, nebuď necitelná a za jeho něžnou lásku dej mu svou věrnou lásku a zachovej svou duši „pozornou“.

* * *

Tyto poslední příklady vysvětlily zároveň třetí zásadu: OPLÁCETI JEŽÍŠI JEHO POZORNOSTI.

K provedení čtvrté zásady je třeba času, mnoho času. Přirozenost lidská se velmi zdráhá přijímat s klidem, cokoli se přihodí. Kdo si nedá práci, aby vnikl do této záhady, pro toho se nehodí tato kapitola. Mnohé bouřlivé povahy jsou sice hned odhodlány nechat všeho — rozejít se i s Bohem — ale brzy nahlédnou svou bláhovost. Učiní tedy kompromis a řeknou:

„Nuže, ve jménu Páně! Když nelze jinak, musím to přijmouti. Nezbyvá mi jiného než . . .“

* * *

4. DENÍK — Možná, že je to vypsáno i ze tvé duše.

Ježíš jediný zná ty různé mlčenlivé deníky.

Jen Ježíš ví všechno, ví, kolik se mnohé duše v rodinách namodlí za své rodiče a sourozence, aby tak splatily Spasiteli jeho pozornosti. Ježíš jediný ví, jak se mnohé svaté duše naší doby nepozorovaně ničí u lůžek nemocných, v práci, v horlivosti pro spásu duší a těmito vzájemnými dary splácejí Spasiteli jeho pozornosti.

Otvírám takový deník. Je z roku 1921.

16. listopadu: Chci se snažit, abych radostně sněla každé pokorení, neboť je milou pozorností Ježíšovou.

17. list.: Všecko z lásky k Ježíši, jediné pro něho.

18. list.: Jak šťastnými se cítíme, jestliže jsme oblažili druhé.

19. list.: Má duše je tak sklíčena, tak smutna! Více lásky, více tichosti a pokory! Působím Pánu tak málo radostí!

20. list.: Více lásky k Ježíši a více umrtvování vlastního já, jinak se nemohu státi pokornější.

21. list.: Býti tichou, obětavou duší jako Maria, mlčeti v utrpení jediné pro Ježíše.

22. list.: Miluji svého Ježíše a chtěla bych ho milovati ještě více.

23. list.: Nepomůže-li mi Pán, nedokáži ani nejmenšího úkonu ctnosti, ani nejmenšího sebezapření.

24. list.: Budu si vědoma, že utrpení, které mne potká, se hodí zvláště pro mne.

25. list.: Jak krásné tajemství, nositi Pána hluboko v srdci; a přece nikdo v mém okolí (v kanceláři) nemá o tom tušení.

26. list.: Býti pokornou, zůstat pokornou, abych se vždy více líbila Ježíši a stala se krásnou duší.

27. list.: Nemohu pochopiti, proč se právě mně dostává tolik lásky: působím Pánu tak málo radostí, jak si toho tedy zasloužím?

28. list. : Dostalo se mně milosti a štěstí, že smím začít 8. prosince své první exercicie; jaká to milá pozornost od Pána, že mi pomáhá stát se krásnou duší!

29. list. : Býti stále pokornější, stále menší v očích jiných i ve svých vlastních, abych se stala krásnou duší. — ČTEME, ŽASNEME A ZNOVU ČTEME.

6. I KNĚŽSTVÍ JE VZÁCNOU POZORNOSTÍ SPASITELOVOU: Přes všechno spílání, pomluvy, pohoršení, hříchy a odpady lne náš lid přece ke svým kněžím. Příčiny toho jsou hlubší, než by se mnozí domnívali.

Jsou totiž kněží podle srdce Božího, kteří pracují velmi mnoho pro duše, kteří se doslova přinášejí v obět ve službě Ježíšově, kteří soukromými modlitbami a obětmi přivedli zpět mnohou zbloudilou duši, kněží, kterým se horlivost o duše stala záležitostí srdce, kteří s nevýslovnou starostlivostí hledí i největším provinilcům dodati naděje na záchranu, vrátiti jim víru v lidi, odvahu k čistotě. Jsou kněží, kteří nešetří napomínání a prosb, jež vycházejí ze srdce hluboce pohnutého, které nezná tvrdého odsouzení a dovede soucitem a láskou vynutiti ubohému zbloudilci více slzí než břímě hříchů!

Ano, chtěl bych to hlasitě volati do světa, že jsou ještě kněží se srdcem „vykupitelským“, jimž

je největší radostí učiniti opět šťastnými duše, lkající nad mládím neslunným neb svůdci zničeným; kněží, kteří zažijí i to, co řekl Spasitel sestře Benigně Consolatě: „Nemůžeš pochopiti radosti, kterou pocífuji, když mohu pracovati jako Spasitel. To mne nejvýš těší. Nejkrásnější mistrovská díla tvořím z oněch duší, jež jsem vysvobodil z nejhlubší bídy a bahna. Kolik hříchů bylo duši odpuštěno, tolik pramenů milostí jí bylo otevřeno, poněvadž hříchy jsou jí neustálými pobídkami k pokoře.“

Moji přátelé! Nepřeháním, když pravím:

Duše, jimž se dostalo štěstí záchrany skrze kněze, nikdy na to nezapomenou a považují za největší pozornost od Pána, že jim poslal takového kněze. A to zde ještě nemluví o nesmírně cenných službách duchovních rad a duchovního vedení. Co jsem řekl, stačí jako důkaz, že naše kněžství samo je a zůstane velkou pozorností Spasitelovou. — Chápeme tu volání hlubokých duší: „Pane, všechno obětuji, abys nám dal kněze!“

O CENU

Ve většině časopisů bývají na konci hádanky o cenu. I já dávám hádanku. Nad hádankami v časopisech láme si mnohý hlavu a málokdo ji rozluští (cenu ovšem teprve nedostane); mou hádanku však může každý rozluštiti a každý dostane odměnu aspoň pro svou duši.

V Boží kanceláři jsou přichystány tyto ceny na nejlepší rozluštění :

1. Rozmnožení lásky k Bohu.
2. Lepší pochopení pozorností Božích ve vlastním životě.
3. Velké požehnání pro ty, kdož byli pozorní. Ovšem bude též mnoho vedlejších odměn, totiž modliteb zbožných duší.

* * *

Mou hádankou je příběh o malé otrokyni, jmé-

něm Me-Kue, t. j. Meruňkový květ, která je nyní v sirotčinci v Čefu (Čína).

V Pekingy ji koupila na trhu jistá hodná Čínanka jako dar své dceruše k svátku. Jejím úmyslem bylo, aby si dcera tuto mladičkou otrokyni vychovala, navykla ji na sebe, přizpůsobila ji svým zvykům podle chuti tak, aby tato dovedla později vyčísti své mladé velitelce všechna přání z očí, aby je, pokud možno, předcházela a hleděla ji v každém ohledu uspokojiti.

Me-Kue (Meruňkový květ) byla tedy dána své mladé paní jako dar k svátku a ta jím byla velmi potěšena. Malá otrokyně měla 6 let, byla hezoučká, obratná a zručná jako dívka dvanáctiletá. Její moudré počínání a zajímavé řeči vzbudily všeobecný podiv, zkrátka „Meruňkový květ“ měl takové vlastnosti, že lepších si nemohla její mladá velitelka ani přát. Zamilovala si také malou otrokyni velmi brzy. V duchu si již malovala svou budoucnost, jak to bude příjemné, když bude míti u sebe bytost, ochotnou vyplniti na nejmenší pokyn každé její přání a rozkaz. Než Meruňkový kvítek pocítoval přecetihu otrockého života a bolestně vzpomínal na rodnou chyšku a svobodu, neboť Me-Kue nenáležela vlastně třídě otroků, nýbrž byla z rodiny velmi četné, jež nemohla vyživiti všech svých členů. K tomu byli její rodiče

neradi, že byla děvčetem, což považovali za neštěstí, a proto ji prodali za otrokyni. — Malá otrokyně, dříve tak hezoučká a růžová, tak čiperná a žajímavá, brzy zesmutněla, její tvářička byla bez barvy a plna vrásek, a poněvadž přitom byla tak milá a moudrá, vypadala jako stařenka z říše vil. Zanedlouho zhubeněla tou měrou, že byla kost a kůže. Když viděla její velitelka, jak den ze dne schází, byla plna starostí, a protože myslela, že je nemocna, dala ji do nemocnice. Tam ji prohlédli a pozorovali několik dní, ale nenašli nejmenší stopy nějaké nemoci. Zatím poněkud zesílila, byla veselejší a začala znenáhla po čínáckém způsobu vyjadřovati všechny bol svého srdce v písničkách. I byla vzata z nemocnice a dána do útročince Děťství Ježíšova na zkoušku, zdaž by tam spíše nenabyla původní síly. Výsledek byl neobyčejný. Me-Kue zde ihned zdomácněla a brzy setřásla svou melancholii a smutek. Asi za měsíc nabyla opět dřívější svěžesti a čilosti. Sil jí vtučivě hledě přibývalo, zkrátka, brzy byla opět oním veselým, bezstarostným dítětem a miláčkem všech. Ubohá malická zcela zapomněla, že je otrokyní, a ani zdaleka nevzpomněla, že by mohla udeřiti hodina, kdy bude opět nucena se vrátiti, a vzíti na sebe jho otroctví. Skutečně brzy nadešel den, kdy si měla paní pro ni přijíti a kdy měla znovu zakusiti hořkosti rozloučení.

Když přišla mladá Čínanka do ústavu, klečelo naše Meruňkové kvítko s ostatními dětmi u nohou Matky Boží a modlilo se s nimi modlitby, kterým se již naučilo. Pojednou spatřila dívěnka svou paní a zvolala ulekaně: „Šeng Mul Šeng Mul“ t. j. „Svatá Matko!“ Pochopila ihned, že musí odejít, a tímto výkřikem odporoučela se Matce Boží.

Její mladá velitelka žasla nad šťastnou změnou, nad svěžím, mladistvým vzezřením své otrokyně a neměla ani slov, aby vyjádřila svou spokojenost a své díky. Obrátila se k otrokyni a pravila: „Nuže, poděkuj i ty těmto Ko-ne-ne (t. j. sestrám), které tě tak dobře opatrovaly, a řekni jim „Na shledanou!“ „Ó,“ zvolala malá, „jsem dítětem Velebné Matky!“ S těmi slovy obrátila se k představené a pravila naivně a důvěřivě: „Velebná Matko! Matka mé paní koupila mne v Pekingu za 30 dolarů. Nemohla byste jí dát 30 dolarů, abych tu směla zůstat s Vámi? Byla bych potom též vaším dítětem jako Kateřina, Rafaela a ty ostatní. Ó, nechte si mne, nechte si mne! Prosim, prosim!“

Mladá paní nebyla příliš potěšena takovou řečí a poručila jí mlčet. Polykajíc slzy šla dívěnka poslušně za svou paní, avšak v jejích očkách a na tvářičce se zřetelně zračila bolest rozloučení.

Uplynul drakný čas, aniž by byli v sirotčinci

něco zvěděli o Meruňkovém kvítku. Malí sirotci však nezapomněli na svou milou družku, ale modlili se denně horlivě k nejblahoslavenější Panně, aby jim malou otrokyni přivedla zase zpět. A nebylo to nadarmo. Jednoho dne přišla dobrá Čínanka k Matce představené a stěžovala si: „Moje otrokyně, ve které jsem skládala tak velkou naději, nemůže vůbec u nás zvyknouti. Zase je smutná, hubená, a protože je velmi rozumná a bystrá a při tom tak nešťastná, bojíme se, aby se nestala na konec ještě zlomyslnou. Vím, že by se u vás cítila šťastná, bylo by to pro ni dobré, neboť by se jí dostalo pořádného vychování a zůstalo by jistě hodná. Dnes ráno jsme se tedy dohodly s matkou, že ji dáme k Vám do sirotčince Děťství Ježíšova.“ Mělať tato mladá Čínanka dobré srdce a nemohla viděti, jak její otrokyně trpí, či, jak řekla, šalem téměř umírá.

Radostně byl tento návrh přijat; sepsána smlouva a Čínankou podepsána.

Bylo to na svátek sedmibolestné P. Marie, když se Meruňkový kvítek vrátil do sirotčince, a proto ke otci Matky Boží, která ji tak věrně opatrovala, byla dívka nazvána Marie. Je nyní nejšťastnějším dítětem. Se srdcem plným vděčnosti ke své dřívější velitelce modlí se denně za ni jakož i za všechny ostatní. Učí se pilně modlitbám i katechismu a při-

pravuje se na sv. křest. — Tak bývají ročně mnohé z těchto nešťastných obětí vyrvány z otroctví a přivedeny ke Spasiteli. Jejich vděčnost je často velmi dojemná a zahánbaje katolíky . . .

Tak zní pravdivá zpráva z Číny. Přečti si ji ještě několikrát a hled rozluštití hádanku : t. j. hledej pozornosti Spasitelovy v životě Me-Kue!

MÁTE SLUŽEBNÉ ?

Budiž mi dovoleno říci ještě slovo ve prospěch těch, kteří žijí za naší doby v „moderním otroctví“.

Kéž by všichni katoličtí páni jednali se svými sloužícími podobně laskavě, aby nemuseli slyšeti jednou na soudu : „Tvoji poddaní měli se hůře než tvůj psík. Toho jsi rozmazloval a zahrnoval láskou, o něj jsi pečoval a jej hýčkal, avšak tvoji sluhové nevěděli, jak by se po namáhavé denní práci zahřáli ve své studené větničce. V noci vyplakaná slzy těchto ubohých, nohama šlepaných budou tvými žalobci.“

Služební však at hledají v příštích kapitolách skrytý dopis Boží.

TRPKÁ ŽALOBA

Kolik schází mnohým lidem, aby pronikli taje života, aby pochopili slova Páně, že „i vlasy na hlavě vaší jsou všechny sečteny“. (Luk. 12. 7.)

Slyšíme trpkou žalobu některých svých čtenářek:

„Když obětujeme ve službě svým bohatým pá-
nům všechn klid a oddech a oni dávají almužnu z to-
ho, co patří nám, když mají na všechno, jen ne na nás
— to také máme klidně přijmouti jako pozornost?

A potom: když jsme to všechno klidně přijíma-
ly, když jsme vyždímány a vymačkány jako citron,
když nejsme k ničemu, nanejvýš ještě k tomu, aby
se na nás vybíjela špatná nálada pánů . . . máme
snad nakonec prositi, aby si páni vzali i to, co nám
ještě zbývá? — — —

Kdo obstojí v takových chvílích?

Máme i to přijímati jako pozornost???

Poslední slova jsou plna rozhořčení. V každém z nich obžaloba a potlačený hněv.

Co nyní? Kdo nám odpoví?

Nejprve zdůrazňuji, že podobné útlaky, nespravedlivé a hrubé jednání nemůže býti označeno jednoduše jako pozornost od Pána. Ale pravím: I v takových věcech jsou skryty pozornosti Spasitelovy. Umějte jen čísti tajné písmo.

Všichni ovšem odsuzujeme jednání, na které tu bylo žalováno, ale — odpovězte mi:

Nemohlo to býti spravedlivé pokání za dřívější hříchy? Co je lepší: nealýchaně těžký, kdo ví jak dlouhý očistec, nebo půl roku takového utrpení, kterým se odpývá značný díl trestů? — K tomu můžete dáti výpověď ze služby a je po trápení.

Hledejte skrytý dopis! Ten vám řekne, že zasluhujete mnohem horších trestů za ty a ony tajné hříchy, za které Spasitel veřejně a strašně trpěl. Vzpomeňme jen nevýslovně hrozného bičování! A JEŽÍŠ TRPĚL NEVINNĚ. CO TOMU ŘÍKÁTE? Je hanbou či vyznamenáním směti s ním trpěti? Není POZORNOSTÍ od něho, že jsme hodni TRPĚTI PODOBNĚ BEZ VINY?

Hledejte jen skrytý dopis Boží!

Jedno bývá tak snadno přehlédnuto a přelechnuto, ačkoliv obsahuje neobyčejně dojemné naučení:

MLČENÍ KRISTOVO V UTRPENÍ.

Nuže, jděme a činme podobně: mlčme v utrpení!

* * *

Ještě jedna čtenářka se hlásí ke slovu. Dobře!
Mluvte tedy:

„Byla jsem téměř 10 roků ve službě a zkusila jsem mnoho: Neodvážím se říci „vytrpěla“, neboť pozorujeme-li trpícího Spasitele, není naše utrpení ničím. Bylo mi 23 let, když jsem přišla na ono místo a byla jsem pánstvem téměř zbožňována, zvláště děti ke mně přilnuly tělem i duší a já k nim. Směla jsem každodenně (to jsem si vymýšlela) na mši sv. a ke sv. přijímání. I to považovali všichni za dobré a krásné. Ale ponenáhlu se mi přece začali posmívat pro mou zbožnost, snažili se zviklati mé náboženské přesvědčení, a když to nic nepomáhalo a můj život se snad zdál těmto volnomyšlenkářům tichou výčitkou, počali (zvláště pán, s nímž mi bylo nejvíce pracovati) mne pronásledovati a vyušťkovávati. „Zbožní lidé“, říkal pán, „musíte umět všechno snést“. Vydržela jsem to devět let, až se zhroutily mé tělesné síly a nervy, zeslabené válečnými poměry, vypověděly službu. Příbuzní mne rovněž nutili změnit místo a dobrý

Bůh přivedl mne k cíli mého života — k ošetřování nemocných.

Avšak dosti o tom. Kde jsou pozornosti Páně? Proč dopustil tyto zkoušky na mne, proč musely přijíti? PROTOŽE MNE MILOVAL. Protože chtěl mé srdce odtrhnouti ode všech tvorů. Kdyby Bůh nebyl dopustil, aby mne tito lidé tak zkoušeli, nebyla bych se odhodlala odejít z takového místa, jíti na venkov ošetřovati nemocné a vrátiti se ke svým starým, churavým rodičům. A přece to byla vůle Boží a moje povinnost. Teprve nyní patřím na všechny ty zkoušky jako na pozornosti Spasitelovy, za něž mu nemohu dosti děkovati. Daroval mi též milost trpělivosti a sebe Sama při denní svaté Oběti a ve svatém přijímání. — Rozjímání o utrpení a pokoření Pána (podle Kateřiny Emmerichové) pomáhaly mi rovněž smířiti se s mým osudem.

Bůh dobře ví, proč nám posílá utrpení: Protože bychom se jinak stali lehkomyšlnými, a sami si tak pravděpodobně přivodili větší trápení, než nám posílá sám. NENÍ TO KRÁSNÉ A OBLAŽUJÍCÍ TRPĚTI NĚCO PRO JEŽÍŠE? On přece vytrpěl pro nás tak nesmírně mnoho. Teprve ve světle věčnosti poznáme jeho něžnou péči o naši spásu a jeho obdivuhodnou pozornost k naší duši.“

Dobře mluvila tato referentka. Děkujeme jí a
čerpáme z toho poučení pro sebe.

VŠECHNY ZÁHADY PŘESTÁVAJÍ

Nežijeme v ráji, proto nás vždy něco zabolí; neputujeme růžovou zahradou, nýbrž údolím slz, proto narážíme stále na trny. Nežijeme mezi anděly v lidském těle, nýbrž (jak se jeden z moderních spisovatelů drasticky vyjádřil) alespoň někdy — mezi vtělenými ďábly; proto tolik křiklavé nespravedlnosti.

Mnoho duší již ztroskotalo v životě bez náboženské opory, ještě více jich životem trpí, většina se hádá se svým osudem a nemálo je těch, kteří myslí, že život nestojí za to, aby se žil, a raději by . .

V životě jsou záhady těžké, nesrozumitelné, nepochopitelné. Toť jisté. Skutečnost bývá hrozná, loupí nevinným životní štěstí a radost ze života. Zdánlivě triumfuje bezpráví a podlost.

Na nejtěžší a nejdůležitější otázku této knížky: PROČ NEVINNÍ TRPÍ? nechť nám za všechny odpo-

vědí ti, kteří nejvíce trpěli; a přece v duši nezakolísali — totiž mučedníci. Či to byla maličkost, když se s těmito našimi velikými bratry a sestrami jednalo tak nelidsky, když byly uráženy jejich nejsvětější city, když se jim posmíval svět, který jich nebyl hoden?

Jaké bylo smýšlení těchto mučedníků? Považovali to za významné, že směli trpět a umírat pro Ježíše. Nebyli z tohoto světa, ačkoli nebyli nevnímaví ke krásám stvoření. I tehdy, když jim byl nabízen nejskvělejší život, toužili jediné po odpočinku v ranách Ježíšových.

Krásně to vyjadřuje píseň od Eugena Hildacha, nezapomenutelná mně i mnohým jiným:

Já, poutník, světem prošel jsem . . .
Tak velká, krásná světa říš!
A přece moje touha dál —
vždy dál od země letí — výš!

Já mnoho lidí poznal jsem . . .
Od rána k noci světem jdou,
jim práce, starost údělem
a odpočinku nenajdou.

A neustále hledají
coś marně v štěstí, lásce, cti,

leč s nových hříchů břemenem
a s novou žízní se vrací.

Znám jedno místo klidu jen
pro srdce slabé, uštvané —
to hlásám širým krajům všem :
Tam každá bolest ustane.

Všem duším zblízka, zdaleka
se místo klidu nabízet
ve svatých ranách Beránka
tam na Golgotě, na kříži . .

Uvádím ještě, jakých výsledků dosáhla jistá velkomyslná duše pilným cvičením se v pozornostech :

„Jak dobrá a spasitelná jsou všechna malá protiventství a všechny křížky ! Jimi se naučíme pohlížeti na zázračný obraz božské lásky a dobroty a rozuměti mu. Je to vskutku nádherné odpovídati na všechno „Ano“ a „Amen“, zavřítí oči a s jásotem se odevzdati Pánu.“

V naší duši to doznívá jako úchvatný závěrečný akord. Musíme znova opakovati slovo za slovem a vtípniti si je hluboké do duše.

Šťastný člověk, jenž si osvojil slova :

. . . ve svatých ranách Beránka /
tam na Golgotě na kříži . . .

DODATEK

Přečtěte si nejlepší z odpovědí, které došly na otázku ze sedmé kapitoly! Uvidíte, že i ve vašem vlastním životě bylo mnoho podobného. Mohli bychom napsati: „Kdo má (smysl pro pozornosti Spasitelovy), tomu bude dáno, kdo (tohoto smyslu) nemá (jako naši vlažní křesťané), od toho bude odňato i to (málo), co má (z náboženských hodnot). Marek 4, 25.

CO DOBRÉHO UČINIL PÁN MALÉ ČÍŇANCE

Rozluštění.

Za první pozornost Ježíšovu považuji, že dítě nebylo usmrceno, nýbrž že bylo prodáno, ačkoliv bylo z rodiny velmi četné a bylo děvčetem. O láskyplné péči Boží svědčí její příjemný zevnějšek, její

obratnost a zručnost, vůbec všechny vlastnosti, které jí Bůh daroval, aby se jí dostalo zaopatření, dále, že byla koupena od dobré paní, která si ji tak oblíbila; též její temperament a touha po svobodě, které působily, že zesmutněla a zhubeněla, že její paní přišla na myšlenku dáti ji do nemocnice, tamější péče o ni, porozumění její bolesti, kterou vyjádřila ve svých písních, její ubytování v sirotčinci, kde hned uvykla. Další pozorností byla její bezstarostnost, která jí opět vrátila ztracené síly, pak že přišla opět její paní, aby si ji odvedla domů — neboť tu Me-Kue po prvé osvědčila svou důvěru k Matce Boží, kterou zatím obdržela od Boha jako velkou pozornost. Jak krásné, že právě v onom okamžiku klečela u nohou Matky Boží a modlila se s ostatními naučené modlitby! Další pozornosti byly: spokojenost a radost, kterou pocítila a projevila mladá Čínanka nad tím, že Me-Kue se zde cítila šťastna, příchyllost maličké k Matce představené, kterou projevila před svou paní, věrnost jejích malých družek, jejích modlitba k Matce Boží a podivuhodné vyslyšení, změněné smýšlení její paní, která ve své šlechetnosti přivedla dítě opět tam, kde bylo podle jejího názoru šťastno. Jak dojemné, že viděla své přání splněno právě na svátek P. Marie! Považuji to za zvláštní řízení Boží, je-li naše modlitba vyslyšena právě na takový svátek, neboť si

myslím, že je tu úmyslem Páně, naplniti nás větší láskou a důvěrou k nejsvětější Matce. Další pozorností je pochopení naší sv. víry, horlivost, touha po sv. křtu, kterou jí vložil Pán do srdce. Každou událost v životě malé Marie považuji za pozornost Spasitelovu. — Zvykla jsem si rovněž řídit se ve svém životě tímto měřítkem, a stala jsem se tak nevýslovně šťastnou, že nemohu za to dosti děkovati.

* * *

Přátelé! Jděte a prozkoumejte svůj vlastní život, myslíte na to každý den, ba každou hodinu, potom se přesvědčíte, jaké štěstí je býti dítkem Božím.

ZÁVĚR

Až všechny duše dobré vůle budou se zabývati horlivě a vytrvale těmito záhadami, bude, myslím, velmi mnoho vykonáno pro blaho lidstva. A což teprve, až bude celý zástup hrdinů, kterými nepohne nic, ani pronásledování, kteří řeknou s apoštolem Pavlem (Řím. 8, 35):

„Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Soužení-li, aneb úzkost, neb hlad, neb nahota, neb nebezpečnoství, neb pronásledování, neb meč? — (jakož jest psáno: Neboť pro tebe jsme na smrt vydáváni po celý den; pokládáni jsme za ovce na zabití).“ —

Potom bude Ježíš vládnouti, potom zase svět uvěří, že jsou skutečně lidé, kteří Ježíše milují.

Spasitel však při tom nebude pouze přijímati hold jako vladař; ne, vyjde nám vstříc A PODÁ NÁM RUKU — — — JAKO PŘÍTEL.

Tím se nám otvírá nejskvělejší poklad katolické církve, základ krás života modlitby, obětí a obětování sebe, štěstí vniterného života, veškeré mystiky:

PŘÁTELSTVÍ S KRISTEM.

Tento skvělý poklad bude vylíčen v posledním svazku tohoto díla.

OBSAH

Předmluva	7
Překvapení	9
Hodina v Betanii	14
Zvláštní nadělení	22
Svět neznámých divů	30
Nesčetné pozornosti I.	39
Nesčetné pozornosti II.	48
O cenu .	57
Trpká žaloba	63
Všechny záhady přestávají	68
Dodatek	71
Závěr	75

Tento třetí svazek díla
VE ŠKOLE SPASITELOVĚ
upravily, vyzdobily a svým nákladem
vydaly sestry dominikánky
v Olomouci-Řepčíně
Vytiskla Společenská
knibtiskárna
v Přerově